

Sf. Luca al Crimeei,
icoană

Minunată viață, care nu seamănă deloc cu viețile oamenilor obișnuiți!
În ea uimesc mai ales două lucruri, în primul rând, harul lui Dumnezeu, neasemuita Lui milostivire și prevedere a faptului că jalnica desfrânată va deveni o sfântă dintre cele mai mari. Al doilea - repeziciunea, neașteptata adâncime și hotărâre a întoarcerii Cuvioasei Maria de la viața sa păcătoasă dinaintea la nevoința ei neasemuită din pustie. Și Sfânta Maria și-a sfâșiat inima și s-a întors din toată inima, deodată, la Dumnezeu. (...). Și s-au împlinit asupra ei cuvintele lui Dumnezeu, și a aflat de milostivirea Lui nesfârșită, despre sfințenia Lui nemărginită, când Domnul a făcut cu ea nu după faptele ei, ci după mila Sa, pentru sfânt numele Său.

Iată cum e adevărata pocăință, iată cum trebuie să se poarte toți cei împovărați de păcate grele: să se întoarcă într-o clipă, din toată inima, la Dumnezeu, să se scârbească de viața lor dinainte, să se scârbească de ei înșiși, să părăsească fără amânare toate păcatele dinainte și să se pocăiască toată viața, cum s-a pocăit Sfânta Maria Egipteanca. Vedeți ce adâncime nemăsurată a avut pocăința ei, în ce măsură fără seamăn a avut conștiința propriei nevrednicii, cât de uimitoare a fost puterea voinței ei în lupta cu patimile, cât de mult timp a petrecut în sfânta pocăință și în postire.

Nu știm cu ce s-a hrănit Cuvioasa Maria în adâncul pustiei patruzeci și șapte de ani, dar ea a petrecut acolo vreme îndelungată și a ajuns la sfințenie mare. Ea le-a arătat tuturor celor ce merg pe calea răului, pe calea propriilor patimi, pildă a felului care trebuie să o rupă cu viața păcătoasă, a felului în care trebuie să se pocăiască și să ceară iertare de la Dumnezeu.

Mulți oameni lasă pentru bătrânețe marea lucrare a pocăinței. „Păi cum, o să mă distrez și eu cât sunt tânăr, o să mă bucur de viață, iar când o să îmbătrânesc o să am timp să mă pocăiesc”, spun ei. Oare este înțelept să faci așa? Oare știe vreunul dintre noi când va veni ceasul morții? Oare te poți bizui pe faptul că o să ajungi la bătrânețe? Trebuie să te pocăiești neîntârziat, îndată ce a fost săvârșit păcatul, fără să amâni nici cu o zi, nici cu un ceas. Să se cutremure inima noastră, temându-se de nepăsarea față de păcatele neiertate, și fie ca întotdeauna să stea în fața noastră uimitorul chip îngeresc al Cuvioasei Maria Egipteanca, ce ne-a arătat o asemenea cale minunată, desăvârșită spre pocăință. Cu sfințele ei rugăciuni, fie ca Domnul să ne învrednicească de pocăință adevărată și de iertarea păcatelor noastre. Amin.

(Sf. Luca al Crimeii, La porțile Postului Mare)

DOVADA ÎNVIERII LUI LAZĂR

Deci, cu șase zile înainte de Paști, Iisus a venit în Betania, unde era Lazăr, pe care îl înviase din morți. (Ioan. 12, 1)

Iisus a mers în Betania. El, nu a mers în Ierusalim, pentru că dacă ar fi apărut deodată în fața evreilor, ar fi putut să le aprindă furia, ci a lăsat ca zvonurile că este atât de aproape să liniștească treptat asprimea furiei lor. El mănâncă cu Lazăr, reamintindu-le celor care i-au văzut, de puterea Lui dumnezeiască. Și spunându-ne nouă aceasta, evanghelistul ne arată că Hristos nu disprețuiește Legea. Acesta este și motivul pentru care textul menționează că a fost *a șasea zi înainte de Paști*, când trebuia ca mielul să fie cumpărat și ținut până în a paisprezecea zi. Aceasta este ziua când mănâncă cu Lazăr și prietenii săi, făcând aceasta poate pentru că nu era o obișnuință specifică Legii, ci dintr-o veche tradiție, ca evreii să aibă o mică adunare cu o zi înainte de luarea mielului, pentru ca, după ce mielul a fost dobândit, ei să se poată dedica, din acel moment până la sărbătoare, postului (sau unei mai puține cantități de mâncare) și curățirii.

Domnul, prin urmare, este înfățișat dând cinste chiar și acestor obiceiuri ale sărbătorii. Și cu uimire, evanghelistul spune că cel care a fost patru zile mort, a mâncat cu Hristos, pentru a ne reaminti de puterea Sa dumnezeiască, și adaugă că Marta, din dragoste pentru Hristos, a ajutat și a slujit la masă.

*(Sfântul Chiril al Alexandriei, Comentariu la Evanghelia după Ioan,
traducere de Alexandra Zurba)*